

SLOVAK

MAREC 2007
ROČNÍK II
ČÍSLO 1

EXPRES

Sedel vo vlaku a veľmi živo komunikoval s priateľmi prostredníctvom mobilu. Už na prvý pohľad bolo vidieť, ako veľmi sa teší na stretnutie s nimi. Zdalo sa nám hneď podozrivé, že rodený Bratislavčan, známy moderátor a zabávač tiahne do Spišskej Soboty. To nebude len tak pre nič za nič. A veru, nebolo. Ako vysvitlo, jeho cestu mali na svedomí prípravy na vydanie knihy slovenských rekordov, ktoré sú zatiaľ dostupné „len“ na internete. Nakoniec sa z toho vykľul veľmi príjemný rozhovor. Asi by sme nemali čudovať, veď to bol Richard Vrablec, s kým sme sa dali reč.

Keď bol Richard Vrablec ešte malým chlapcom, veľmi ho priťahovali uniformy každého druhu. Ak by si mohol vtedy vybrať, tak najradšej by si obliekol tú, ktorá zdobila každého výpravcu vlaku. Preto mu nerobilo problém, keď sme ho požiadali, aby nám zapózoval v Múzeu dopravy v Bratislave. Hoci mu to pristalo, priznal sa, že dnes by už uniformu nevedel nosiť. Žiadnu. Aj preto, že je s ňou spojená veľká zodpovednosť a istá dávka direktívneho riadenia. Hoci jemu osobne vyhovuje, keď si výšku svojho letu určuje sám, obdivuje všetkých, aj železničiarov, ktorí si takéto privilegium musia v práci neraz odpustiť.

Desana Mertinková

EXPRES Vaši priatelia o vás hovoria, že vám úsmev nikdy nezide z tváre. Je to len taká „povinná“ maska, keďže sa zabávaním živíte, alebo je to úprimné?

Nedávno som spolupracoval na jednej akcii s istou slovenskou hviezdou. Pri príchode na akciu práve táto „osobnosť“ na každého nakričala, viacerým vynadala a v priebehu niekoľkých sekúnd vytvorila medzi účinkujúcimi dusnú atmosféru. Arogancia z nej svietila ako svetlo zo žiarovky. Prezradím, že to bol muž, ktorého všetci dobre poznajú. Po vstupe na pódium však úplný opak, cukor a med. Zlatý krásny človek, maska. Práve mne sa po desaťminútovom vystúpení v zákulisi postážoval, ako ho to vyčerpalo a že je unavený. Chápem, hrať divadlo a byť niekým iným je vyčerpávajúce. Vrátim sa však k vašej otázke. Najlepšie by na ňu odpovedala moja čivava, s ktorou už šesť rokov bývam pod jednou strechou. Bohužiaľ, toto úžasné zvieratko nevie rozprávať a tak vám na otázku musím odpovedať ja. Budem stručný. Po akciách nebývam vyčerpaný.

EXPRES Dnes už však ľudia na úprimnosť veľmi neveria. A keď už, tak sa to veľmi často prejaví v tom, ako sa dokážu „úprimne“ zabávať na účet druhých...

NECH SI URČUJE SVOJHO

Vystrelil si z niekoho je pre mňa ako voda pre zvieratá na púšti. Rád si občas z niekoho urobím žart. Najradšej si zavtipkujem so svojimi kamarátmi, pretože byť majstrom vo vtípkovaní je dosť náročné a ak mi pokus o žart u priateľa

teľa nevyjde, nie sú následky také bolestné ako pri nevydarenom huncústve s divákom. Ale hold, každé povolanie má svoje riziká. Občas aj ja riskujem. Avšak „úprimne“ sa zabávať na účet druhých, to je hra s odisteným granátom. A na to sa mám veľmi rád. Radšej nech som ja terčom pre ostatných, veď je to moja profesia...

EXPRES A čo doma, v súkromí, takisto ste zábavný, alebo vám viac sedí iná úloha?

Či na pódii, či doma, stále som sám sebou. Ale výnimka potvrdzuje pravidlo, sú chvíle, kedy by som rád do všetkého kopol a hodil to za hlavu. Čím som však starší, tým viac v týchto krízových momentoch môjho života nachádzam istú vzpruhu. Nevieť to presne ešte definovať, je to nový prvok v mojom živote, ale musím sa priznať, že celkom pozitívny. Hľadám v zlom to dobré.

EXPRES Vaša profesionálna kariéra sa však spočiatku neuberala tak jednoznačne smerom k zábave. Začínala sa oveľa „serióznejšie“. V časopise Slovenka postom manažéra. Vraj ste vtedy mali len 19 rokov. Dosť to pripomína súčasné politické nominácie kindermanažérov...

A to mi chcete povedať, že práca zabávača a moderátora nie je seriózna? No, no, no... Viete, moderovanie nie je povolanie, ale povolenie od Boha

vykonávať túto prácu. Ja moderujem a zabávam od narodenia. Ide to so mnou od materskej školy. Svoj exhibicionizmus, verím, že v zdravej forme, som dostal k svojim prvým narodeninám. Nevieť však od koho, ale ak číta tento článok, tak mu úprimne ďakujem. No a do Slovenky som sa dostal zdravým spôsobom. Medzi zrelé skúsené ženy som vtedy priniesol novú energiu a silu. Ony zase poskytli skúsenosti. A fungovalo to. Osobne si myslím, že najlepšie kolektívy sú zmiešané z mladých a tých zrelších, ešte to však treba okoreniť bylinkou menom komunikácia. Tá tomu dodá správny šmrnc.

EXPRES Práve v Slovenke ste pomáhali organizovať také akcie ako Kráľ starých mládenčcov, Otec roka či Supersvokra. Bol to takisto prejav vášho zmyslu pre zábavu a humor, alebo išlo o niečo iné?

Presne, presne. Blahoželám, trafili ste do čierneho. To už bolo moje oňuchávanie terénu. Prvé profesionálne kroky, a to boli krásne roky!

EXPRES Čo by ste dnes považovali za väčší úspech? Svoju nomináciu v kategórii Kráľ starých mládenčcov, alebo by ste uprednostnili kategóriu Otec roka?

Mám oboje. Som aj starý mládenec, a vo svojom byte aj kráľ, a taktiež aj otec. Otec, ktorému v tomto roku skrsla úžasná myšlienka pomôcť a spoločne vydať s Igorom Svítkom a Robertom Mačákom starším knihu slovenských rekordov, ktorá sa objaví už na vianočnom trhu. A keby som chcel získať nejaký titul? Mohol by to byť titul Pohodák roka.

EXPRES Z tieňa Slovenky ste vystúpili v okamihu, keď ste sa stali zo dňa na deň manažérom Karla Gotta. To vtedy vám zachutil svet šoubiznisu?

Svet šoubiznisu je mestečko, ktoré je za vysokým múrom a ja sa tam nepotrebujem dostať. Ten múr postavili ľudia a poriadne to vnútri zašpinili. Viete,

KAŽDÝ VÝŠKU LETU

SÁM!

aká krásna príroda je pred bránami tohto mesta nadutých celebrit? Užijem sa aj bez ruchu tohto sveta stresu a krvilačnosti. No a Karel Gott, možno už ani nevie, kto som. A je mi to jedno. Úplne jedno. Niekoľkoročný dennodenný kontakt s ním bol však pre mňa veľkou školou. Je to Gott. Aj on má chyby, ale kto ich nemá, nech hodí kameňom. Nemám právo súdiť nikoho, riešim len seba. A viem, že aj tento slávik má radšej prírodu ako hukot motorov a veľkomesta.

EXPRES Je zábavné byť zabávačom na voľnej nohe? Je vám vždy len do smiechu?

Nie je to jednoduché, ale veľmi slobodné. Som Vrablec, mnohí si myslia, že Vrablec. Mám krídla a chcem lietať. Niekedy vysoko, niekedy nízko. Podľa nálady, ale žiadny truhlík, ktorý šéfuje nejakému médiu, mi nebude do môjho života kaftať. Na to má právo len moja matka. Nech si každý určuje výšku svojho letu sám...

EXPRES Ľudia z vášho fachu milujú rýchle a drahé autá. Doslova si ich prostredníctvom pestujú imidž úspešnosti. Ako ste na tom vy?

Aj ja mám kvalitné a bezpečné auto s hviezdou na kapote. Ale práve tá hviezda mi hovorí, aby som bol kráľom ciest. Opatrný, pozorný, ohľaduplný a priateľský. Auto mám kvalitné preto, aby som pri častom jazdení bol v bezpečí a pohodlí. Veď v aute trávim veľa času.

EXPRES Hovorí vám niečo pojem verejná doprava?

Teraz, keď mám viacero vlastných dopravných prostriedkov, mojimi najobľúbenejšími v rámci dopravy po Bratislave sú autobus a električka. Často ich používam. Vo veľkom meste je to výhodnejšie po viacerých stránkach. A na druhej strane vozíť sa v MHD s pocitom, že chcete, a nie že musíte, je úplne iné.

EXPRES A čo vlak? Tiež patrí k vašim favoritom?

Vláčik, to sú moje spomienky na detstvo. Krásne zážitky s priateľmi na cestách vlakom po Slovensku. Mňam. Je to rýchle, pohodlné, nestresujúce, čas môžete využiť na sebazvedľávanie. Jedným slovom radosť. No nejde len o radosť či nejakú nostalgiu. Vlak je pre mňa veľmi praktický dopravný prostriedok najmä v zimnom období. Cestujem ním do Prahy, Vysokých Tatier, ale i do Banskej Bystrice a Zvolena. V zime zvládnem vari i desať takýchto jazd. Chystám sa, že okúsím aj chýrne Pendolino.

EXPRES Čo robí zabávač, keď cestuje vo vlaku? Zabáva sa, alebo sa nudí?

Niekedy číta, niekedy píše, niekedy komunikuje s okolím a niekedy len tak čumí do blba. To sa za volantom nedá.

EXPRES Prezradíte nám svoj recept na dobrú náladu?

Pomiešate starosti bežného života s milými každodennými drobnosťami a vôňou čerstvej trávy. K tomu bozk od milovanej osoby a sem – tam poďakovanie od neznámeho človeka, ktorému ste podržali dvere v obchode. Ak takéto niečo nemáte poruke, stačí nepozerať trápne televízne programy a nečítať hlúposti servírované bulvárnou tlačou. Radšej sa choďte prejsť do prírody. Tam je dobrej nálady pre každého. ■